

Under de glada 1920- och 30-talen räknades *Germaine Tailleferre* till den omstörtande och respektlösa franska tonsättargruppen Les Six, den enda kvinnan bland män som Francis Poulenc, Darius Milhaud och Arthur Honegger. Hon kom att överleva dem alla, och har komponerat en lång rad mycket förnämliga verk. Hon var verksam långt upp i åren och tappade aldrig något av sin friska inspiration och skicklighet. Ett bevis på detta är kvällens *Koral och två* variationer som hör till hennes allra sista verk, skrivet av en 87-årig mästarinna.

Man har kallat *Francis Poulenc* både munk och gatpojke, därför att hans musik pendlat mellan ytterligheter: det gamängaktigt ironiska och det religiöst meditativa. På 1920-talet hörde han till de ledande inom tonsättargruppen Les Six, vilken gjorde allt för att skingra romantikens och impressionismens dimmor och slöjor, och som ställde alla musikaliska begrepp på huvudet. Men han skrev också mässor och motetter av himmelsk skönhet.

Poulenc var själv en lysande pianist och det var naturligt för honom att låta pianot få en framträdande plats i kammarmusiken. Dessutom tyckte han om att skriva för blåsare – och båda dessa favoritgöromål har han förenat i *sextetten för piano och blåsarkvintett*. Den skrevs ursprungligen 1932, och dess första sats är tydligt påverkad av kantaten *Le Bal Masqué*, som är en sorts musikalisk karneval av nästan surrealistiskt snitt. Sextettens mittersats är ett medryckande divertimento, och verket avslutas med ett rondo i traditionell form men i typiskt poulencsk klangskrud. Till en början var tonsättaren starkt kritisk mot sitt alster, men sedan han 1939–40 skrivit om stora delar av det, blev han nöjd – och det är denna version som numera alltid spelas.

Stig Jacobsson

Love Dervinger & Crusellkvintetten

Katarina Andersson – valthorn

Blanca Sans – oboe

Andreas From – fagott

Carl Ahlgren – klarinett

Nina Sognell – tvärflöjt

Tannefors kyrka

21 mars 2021

Konserten ges med stöd av Kultur- och fritidsnämnden i Linköping,
Statens kulturråd, Sensus studieförbund
och Scandic i Linköping.

Program

Micaela Hoppe
f. 1965

Dagg och regn (2007)

W. A. Mozart
1756–1791

Kvintett för piano och blåsare Ess-dur
Largo – Allegro moderato
Larghetto
Rondo (Allegro)

Germaine Tailleferre
1892–1983

*Koral och två variationer
för blåskvintett* (1979)

Francis Poulenc
1899–1963

*Sextett för piano, flöjt, oboe, klarinett,
fagott och horn*
Allegro vivace
Divertissement, Andantino
Finale: Prestissimo

Micaela Hoppe växte upp i Jakobsberg men bor numera i Västra Ämtervik. Som 19-åring fick hon sitt första orkesterverk framfört, Scirocco. 2008 utsågs hon till Årets kompositör av Bergslagens kammarsymfoniker, den orkester som året innan uruppförde den tvådelade blåskvintetten *Dagg och regn* vid kammarmusikfestivalen i Fredrikshavn med översvallande respons. Därefter har hon komponerat en lång rad verk på beställning från olika håll. Hon har också skrivit en hel del filmmusik. I Solisti Veneti hade fått in 140 bidrag från kvinnliga tonsättare, och valde bland dessa att framföra Micaela Hoppes Blue Mountains Shimmer in Backlight i mars 2016.

Den 22 mars 1784 fullbordade **W. A. Mozart** sin pianokonsert i D-dur (K 451), och en vecka senare var han också färdig med den *kvintett i Ess-dur för piano, oboe, klarinett, horn och fagott*, som han i ett brev hem till pappa Leopold strax därpå omnämnde med följande ord: ”själv håller jag detta verk för det bästa som jag hittills skrivit ...” Det är stora ord av en tjuugoåttårig mästare som redan hunnit fullborda över 450 verk! Kanske kan man anta att han överdrev en smula i stundens entusiasm (bifallet hade också strömmat mot honom under en konsert nio dagar tidigare), men hur ofta tycker inte konstnären att hans senast fullbordade verk är det bästa han gjort?

Hur som helst så var besättningen så ovanlig och främmande att ingen förläggare vågade trycka musiken förrän åtta år efter tonsättarens död – vem skulle köpa så underlig musik? Men när den väl kom ut inspirerades Beethoven genast till att skriva ett verk för samma besättning och i samma tonart (hans opus 16). Mozarts sällsynt charmfulla verk är fulländat på sitt eget sätt och alla instrumenten, inklusive pianot, är helt jämbördiga. Blåsarna har fått nästan solistiskt konsertanta stämmor, men de glömmar ändå aldrig sin roll i helheten. Charmen ligger till stor del i Mozarts förmåga att låta de fyra blåsarnas personligheter komma till sin rätt i en välbalanserad helhet, som håller sig inom kammarmusikens rāmärken även om det finns tendenser till konsertanta utflykter, och pianot ger med sin annorlunda klang en smakfull krydda. Mozart hade ju ett gott förhållande till blåsinstrument, tänk bara på hans många förnämliga blåsarserenader av vilka den mest grandiosa är Gran Partita för tretton blåsare.